

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-138)

Jan (2) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்4
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்6
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 115)

711. ஸந்நிவாஸ:

மனிதர்களில் தர்மசீலனாக உள்ளபோதிலும், ஸநகன் முதலான ஸாதுக்களுக்கு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-18-42) - ஸநந்தநாத்யைர் முநிபி: ஸித்தயோகைரகல்பஷை: ஸஞ்சிந்த்யமாநம் தத்ரஸ்தை: நாஸாக்ர ந்யஸ்தலோசநை: - யோகம் கைவரும் காரணத்தினால் தூய்மையான ஸநந்தனாதி மாமுனிவர்களால் மூக்கு நுனியில் நோக்கத்தை வைத்து அங்கிருந்து எப்போதும் சிந்திக்கப்படுமவனை - என்றது காண்க.

712. ஸுயாமுந:

மங்களகரமானதும், தூய்மையானதும், வசீகரிக்கக்கூடியதும் ஆகிய செய்கைகளை அவன் யமுனை நதியின் கரையில் செய்தான். இவையாவன - ஜலக்ரீடை, ராஸக்ரீடை போன்றவை ஆகும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 138)

இங்கு பூர்வபக்ஷி பின்வருமாறு சிந்திக்கக்கூடும் - ஒரு வஸ்துவில் உள்ள சிவந்த தன்மையை "சிகப்பு" என்ற பதம் குறிக்கிறது என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை; இது போன்றே தைத்திரீய வரியில் (மேலே) காணப்படும் தன்மைகள் பலவும் அந்த வஸ்துவின் தன்மையைக் குறிக்கின்றன என்ற ஒரே தன்மையை உடையவை என்று கொள்ளலாம் அல்லவோ? மேலும் சிவந்த தன்மை என்பது "ஒரு வயது கொண்ட பசு" என்பதுடன் மாறாத தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லை; காரணம் இரண்டுவிதமான கருத்துக்கள் அளிக்க இங்கு இயலாது; அதாவது - "அவன் ஒரு வயது மட்டுமே நிரம்பிய பசுவைக் கொண்டு, அதுவும் அந்தப் பசுவை அவன் சிவந்த கண்கள் கொண்ட பசு மூலம் வாங்கி" என்று பொருள் உரைக்க இயலாது. ஆகவே அந்த வரியில் உள்ள "சிவந்த" என்ற பதம் எங்கு உள்ளதோ அங்கு வரியானது பிரிக்கப்பட்டு, அந்தப் பதத்தின் மூலம் உணர்த்தப்படும் சிவந்த தன்மை என்பது அந்த வரி முழுவதும் காணப்படுவதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. மேலும் "சிவந்த" என்ற பதம் பெண்பாலில் உள்ளதன் மூலம், அந்த வரியில் உள்ள பதங்கள் அனைத்து பால்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை உணரவேண்டும். ஆகவே "ஒரு வயது கன்றுக்குட்டி" என்பதுடன் "சிவந்த" என்பது மாறான கருத்து கொண்டுள்ளது என உரைக்கும் விதி ஏதும் இல்லை.

இதற்கு நாம் விடை அளிப்போம். இங்கு கூறப்பட்ட வஸ்து (கன்றுக்குட்டி) மற்றும் தன் தன்மை (சிவந்த) ஆகிய இரண்டும் ஒரே வஸ்துவையும் செயலையும் குறிப்பதால், அந்த வஸ்து ஒன்றே ஆகும் என்ற விதி உள்ளது. ஒரு வரியில் இரண்டு பதங்களின் வேற்றுமை உருபு அமைப்பு மூலம், அந்த வரியில் உள்ள

வஸ்துவைப் பற்றிய ஒரே கருத்து கூறப்படுவதாகக் கொள்ளப்படும்போது – சிவந்த நிறம் என்பதாலும், ஒரு வயது என்பதாலும் கூறப்படும்போது – சிவந்த நிறம் என்னும் தன்மைக்கு ஒரு வயதுள்ள கன்றுக்குட்டி என்பதுடனான மாறுபடாத தன்மை என்ற விதி இருக்கலாம் (அதாவது அந்த ஒரு வயது பசு என்பது நிச்சயம் சிவந்த நிறம் கொண்டதாக உள்ளது என்பது); காரணம் இதனால்தான் அந்தப் பசுவை வாங்குதல் என்ற செயல் ஏற்படுகிறது (அதாவது சிவந்தும் ஒரு வயது உள்ளதும் என்பதில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லாமல் போனாலும் வாங்குதல் என்பது நிகழ்ந்திருக்காது); காரணம் அங்கு வாங்குதல் என்ற செயலுடன் இவ்விதம் உரைத்தால் முரண்பாடு ஏற்படாமல் உள்ளது. இங்கு வாங்குதல் என்பதை இந்த வரி விளக்குவது போன்று, சிவந்த தன்மை என்பதையும் விளக்குகிறது என்று கொண்டால், அப்போது இரண்டு வெவ்வேறு தன்மைகளை உரைப்பதாக இந்த வரி ஆகிறது. ஆனால் இவ்விதம் இங்கு கொள்ள முடியாது; காரணம் சிவந்த என்ற பதம் மூலமே அந்த வஸ்துவின் தன்மை தெளிவாக்கப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 138)

மூலம் -

நிர்மால்யம் பக்ஷயித்வைவம் உச்சிஷ்டமகுரோரபி
மாஸம் பயோவ்ரதோ பூத்வா ஜபந்நஷ்டாக்ஷரம் ஸதா
ப்ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா பூதோ பவதி பாவந:

என்று பகவத் தர்மநிஷ்டனுக்கு ஸமயாசாரம் சொல்லுகிற ஸநத்குமார
ஸம்ஹிதாவசநத்தை ஆகமப்ராமாண்யத்திலே ஆளவந்தார் உதாஹரித்தருளினார்.
ஆகையாலே “போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே” என்றதுவும்
குருவிஷயமாமித்தனை. பொதுவானாலும் பகவத்ஸங்கீர்த்தனபரர் தேச காலாதி
வைகுண்யத்தாலே ஊனவ்ருத்திகளுமாய் ஊனகாரகர்களுமாய்
இருந்தார்களேயாகிலும் தாங்கள் அமுது செய்த சேடம் தருவராகில்
புனிதமாமென்றதித்தனை. இதில் சேஷசப்தம்

அந்நசேஷ: கிம் க்ரியதாம்? இஷ்டை: ஸஹ புஜ்யதாம்

இத்யாதிகளில் ந்யாயத்தாலே பாண்டஸ்த விஷயமானால் விரோதமில்லை.
உச்சிஷ்ட சப்தம் தானும் ச்ருத்யாதிகளிலே பக்தசிஷ்டமாய்ப்
பாகபாத்ரஸ்தமானதிலும் ப்ரயுக்தம்.

பரித்யஜேதர்த்தகாமௌ யௌ ஸ்யாதாம் தர்மவர்ஜிதௌ
தர்மம் சாப்யஸுகோதர்கம் லோகஸம்ருஷ்டமேவ ச

என்று மந்வாதிகள் வ்யவஸ்தை பண்ணினார்கள்.

விளக்கம் – பகவத் தர்மத்தைப் பின்பற்றும் ஒருவனுக்குரிய விதிமுறை என்று ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையின் கூறப்பட்ட வரிகளை ஸ்வாமி ஆளவந்தார் தன்னுடைய ஆகமப்ரமாண்யத்தில் மேற்கோள் காட்டுகிறார். அந்த வரியானது - நிர்மால்யம் பக்ஷயித்வைவம் உச்சிஷ்டமகுரோரபி மாஸம் பயோவ்ரதோ பூத்வா ஜபந்நஷ்டாஷ்டரம் ஸதா ப்ரஹ்மகூர்ச்சம் தத: பீத்வா பூதோ பவதி பாவந: - மற்ற தேவதைகளுக்கு நிவேதனம் செய்தவற்றையும், குரு இல்லாத ஒருவன் உட்கொண்டு வைத்த மீதத்தையும் உட்கொள்ளும் ஒருவன், ஒரு மாதம் வெறும் பால் மட்டுமே பருகி அஷ்டாஷ்டரத்தை எப்போதும் ஜபித்து ப்ரஹ்ம கூர்ச்ச பஞ்சகவ்யத்தை உட்கொண்ட பின்னரே தூய்மை அடைகிறான் - என்பதாகும். ஆகவே திருமாலையில் (42) - போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே - பாகவதர்கள் தாங்கள் உட்கொண்ட மீதத்தை அளித்தால் உடனே சுத்தம் கொடுக்கும் - என்ற வரியும் குருவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று கருத்து. இந்த பாசுர வரியானது பொதுவாக எல்லாருக்கும் பொருந்தும் என்று கூறினாலும் - பரமபக்தர்கள் காலம், இருப்பிடம் போன்ற பலவிதமனா சூழ்நிலை காரணமாக, தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த செயலைச் செய்ய நேரிட்டாலும் அல்லது மற்றவர்களை அவ்விதம் செய்ய வைத்தாலும், அவர்கள் அளிக்கும் மீதமான உணவு என்னைப் பரிசுத்தமாக்கும் - என்று கொள்ளவேண்டும். அந்தப் பாசுர வரியில் உள்ள "சேஷ" என்னும் பதம், அந்நசேஷ: கிம் க்ரியதாம்? இஷ்டை: ஸஹ புஜ்யதாம் - ச்ரார்த்தத்தில் மீதமான உணவை என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்க, அதனைத் தனக்கு இஷ்டமானவர்களுடன் உண்ணவேண்டும் - என்று கூறப்பட்ட பொருளையே அளிக்கிறது. "உச்சிஷ்ட" என்னும் பதம், ச்ருதிகளில் சமைத்த பாத்திரத்தில் மீதம் உள்ள உணவையே குறிக்கிறது. மனு முதலாவர்கள் (மனு ஸ்ம்ருதி: 4-176) - பரித்யஜேதர்த்தகாமௌ யௌ ஸ்யாதாம் தர்மவர்ஜிதௌ தர்மம் சாப்யஸுகோதர்கம் லோகஸம்ருஷ்டமேவ ச - தர்மத்தை விட்டு அகன்று சென்ற வஸ்து மட்டும் காமம் ஆகியவற்றை விடவேண்டும்; துக்கம் அளிக்கவல்லதாகவும்,

உலகினரால் வெறுக்கப்படுவதாகவும் உள்ள தர்மத்தையும் விடவேண்டும் –
என்றது காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 94)

நான்காம் ப்ரகரணம்

ஸதாசார்ய அநுவர்த்தன க்ரமம்

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச் சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயருடைய பரிமாற்றம் இவையிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அசக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றிலும் க்ரூரநிஷித்தம் ப்ரோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென் றருளிச்செய்கிறார் (தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) இத்யாதி வாக்யாத்தாலே.

விளக்கம் - “தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது” என்ற சூர்ணை 308 தொடங்கி, “உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்க வேணும்” என்றுள்ள சூர்ணை 365 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், அதிகாரி ஒருவனுக்கு மேலே கூறிய பலவற்றையும் உபதேசிக்கின்ற ஆசார்யனிடம் அந்த அதிகாரிக்கு இருக்க வேண்டிய மதிப்பு,

அவரிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை ஆகியவற்றை உணர்த்தி திருவுள்ளம் பற்றினார். ஆகவே நல்ல ஆசார்யனின் இலக்கணம், நல்ல சிஷ்யனின் இலக்கணம், இவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பழகும் முறை போன்றவை குறித்து இப்போது நினைவில் உண்டாக, அவற்றை அருளிச்செய்கிறார். அதிகாரிக்கு அசக்தி ஏற்படக் காரணமாக உள்ள குற்றங்கள் குறித்து உரைத்தார்; அப்போது அங்கு கூறப்படவேண்டியதான - அவை அனைத்துக் குற்றங்களைக் காட்டிலும் கொடிய குற்றம் என்னவென்றால் ஆசார்யன் உபதேசம் செய்யும்போது அவருடன் கருத்து வேறுபாடு கொள்வது என்பதை இப்போது அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ப் ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரூபஹிதத்தை உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனையும் உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங்களிற்காட்டில் க்ரூர நிஷித்தமென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூர நிஷித்தமென்கிறது. (இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை) என்றிறே மேல் சொல்லத்தேடுகிறது.

விளக்கம் - (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) - கடந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டதான அதிகாரி லக்ஷணங்கள் அனைத்தாலும் குறைவில்லாதபடி இருக்கும் ஆசார்யனாகிய தான், இந்த ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கரையேற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு, கரையேற்ற வைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ள திருமந்த்ர வடிவத்தில் உள்ள நன்மையைக் குறித்து உபதேசம் செய்யும் காலத்தில். (தன்னையும்) - இப்படியாக அந்த மந்த்ரத்தைக் குறித்து உபதேசம் செய்யும் தன்னையும், அந்த உபதேசம் பெறுகின்ற சிஷ்யனையும், அந்த உபதேசத்தின் பலனையும் விபரீதமாக பொருள் கொள்ளுதல் என்பது முன்பு கூறப்பட்டதான பலவிதமான தோஷங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் கொடியது

என்று கருத்து. முன்பு கூறப்பட்ட பலவிதமான தோஷங்கள், அவற்றைக் கொண்ட அதிகாரிக்கு மட்டுமே தீமையை ஏற்படுத்தும். ஆனால் இப்போது உரைக்கப்பட்ட குற்றம் என்பது ஆசார்யனுக்கும், உபதேசம் கேட்ட சிஷ்யனுக்கும் சேர்த்துத் தீமையை ஏற்படுத்தும் என்பதால், இதனை அவற்றைக் காட்டிலும் கொடியது என்று கூறினார். “இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை” என்று சூர்ணை 312ல் கூற உள்ளார்.

309. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

அவதாரிகை - தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்சைஷயிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தன்னை மாறாடி நினைக்கை யாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆசார்யனாகிய தன்னையும், சிஷ்யனையும், உபதேச பலனையும் குறித்து முரணாக எண்ணுதல் என்பது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக்கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக் குபதேஷ்டாவாகவும் தான் அங்குத்தைக்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அப்படிச் செய்யாதே, ஆசார்ய பரதந்த்ரனா யிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனையுள்ளபடி நினையாமல் (மாறாடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும் தன்னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்தி பண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு

சிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பலத்தை உள்ளபடி நினையாதே (மாறாடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி “ஆளுமானார்” என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக் காளாக வேண்டும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனால் வரும் அர்த்த சுச்ருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல். சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிறதிலுங் காட்டிலோராத்மாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படியிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கும் நாள் தன் தனிமை தீரக் கூடி வர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாக நினைக்கை யென்றபடி.

விளக்கம் – உபதேசம் செய்பவனாகிய தன்னை உள்ளபடி எண்ணிக்கொள்ளாமல் (முரண்பாடாக நினைத்துக் கொள்ளாதல்) உள்ள நிலை என்னவென்றால் – உபதேசம் செய்கின்றபோது தனது ஆசார்யனே தன்னுடைய ரூபத்தில் இருந்து உபதேசம் செய்வதாகவும், தனது ஆசார்யனுக்குத் தான் ஒரு கருவியாக மட்டும் அங்கு உள்ளதாகவும் எண்ணியபடி உபதேசம் செய்யவேண்டியிருக்க, அவ்விதம் செய்யாமல், தனது ஆசார்யனுக்கு அடிமையாக உள்ள தன்னைத் தனது சிஷ்யனுக்குத் தானே ஆசார்யன் என்று எண்ணியிருப்பதாகும். தன்னிடம் உபதேசம் பெறுவதற்காக வந்த சிஷ்யனை உள்ளபடி எண்ணாமல் (முரண்பாடாக எண்ணாதல்) உள்ளது என்னவென்றால் – தன்னைப் போன்றே இந்த சிஷ்யனும் தனது ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன் என்று எண்ணாமல், அந்த சிஷ்யனைத் தனது சிஷ்யன் என்றே எண்ணாதல் ஆகும். உபதேசத்தால் வருகின்ற பலனை உள்ளபடி எண்ணாமல் (முரணாகச் சிந்தித்தல்) உள்ள நிலை என்னவென்றால் – உபதேசம் செய்யும்போது அந்த ஆத்மா திருந்தி, திருவாய்மொழி(8-3-3) – ஆளுமானார் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸநம் செய்வதற்கு ஆளாகவேண்டும் என்பதே உபதேசத்தின் பலன் என்று எண்ணி உபதேசம் செய்யாமல், அந்த சிஷ்யனால் வரக்கூடிய பொருள் மற்றும் அவனால் தனக்குச் செய்யப்படும் கைங்கர்யம் என்பதான உலகவிஷயங்கள் குறித்த பயனை எண்ணாதல்; இந்த சிஷ்யன் ஸம்சாரத்தைக் கடந்து வாழ்ந்து கரையேறவேண்டும், ஸர்வேச்வரனுக்கு இவன் திருநந்தவனம் அமைத்தல் போன்ற கைங்கர்யம்

செய்யவேண்டும் என்று எண்ணாமல், இந்த சிஷ்யனைத் திருத்தினால் ஸர்வேச்வரனின் உள்ளம் மகிழ்ந்து போகும் என்பதைப் பலனாகக் கொண்டு உபதேசித்தல்; இந்த உலகில் தான் ஜீவித்திருக்கும்வரை தனது தனிமையைப் போக்க தனது சிஷ்யனோடு கூடி வாழ்தல் என்பதே பலன் என்று எண்ணுதல் போன்றவையாகும்.

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசந்ததை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச் செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக நினைக்காமல் உள்ளபோதிலும், அந்த நான்கு பலன்களும் அவனுக்குக் கிட்டும் என்பது எப்படி என்று அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறவனுடைய கேள்வியை மனதில் கொண்டு, அவை கிட்டும் வழியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது- சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்தார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்தாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுச்ருஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, “எதிர் சூழல் புக்குத் திரிந்து” தன் விசேஷ கடாஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்த வேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம்

ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்றது ஸித்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியை மாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் சூணகாலமும் பிரியசூமனன்றிக்கே கூடி நடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி.

விளக்கம் - (சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) - சிஷ்யனாக உள்ளவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் என்பது ஆசார்யனுக்கு அடிமைப்பட்டு இருப்பதே என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளதால், “கைங்கர்யம் செய்யாதபோது அடிமைத்தனம் கிட்டாது” என்றுள்ள நிலை காரணமாக, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டும் பொருட்டு தன்னால் இயன்ற கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதால், பொருள் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டு பலன்களும் ஆசார்யனுக்குக் கிட்டும் என்று கருத்து. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) - திருவாய்மொழி (2-7-6 - எதிர்சூழல் புக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தனது விசேஷமான கடாசூங்கள் மூலம் சிஷ்யனுக்கு அத்வேஷம் (வெறுப்பு இல்லாமை) போன்ற தன்மைகளை ஏற்படுத்தி, ஆசார்யனைப் பற்றும்படியாகச் செய்து, ஆசார்யனின் உபதேசம் கிட்டும்படிச் செய்து, அதன் காரணமாக சிஷ்யனை ஸம்சாரம் என்ற பெருங்கடலில் இருந்து அக்கரை ஏறும்படிச் செய்யவேண்டும் என்ற ஸர்வேச்வரனின் கடாசூஷம் மூலம் ஏறப்படும் நினைவால், சிஷ்யன் கரையேறுதல் என்ற பலன் ஏற்படும். (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) - ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு நன்மைகள் பலவற்றையும் உபதேசம் செய்து, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த மங்களாசாஸநத்திற்கு ஆளாகும்படித் திருத்தும் செய்கை என்பது ஸர்வேச்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் மகிழ்சியை ஏற்படுத்தும் என்பதால்,

“இது பகவத் கைங்கர்யம் அல்லவோ” என்று எண்ணியுள்ள தனது ஆசார்யனுடைய கடாசஷம் காரணமாக, தனக்கு ஸர்வேச்வர கைங்கர்யம் கிட்டும் என்று கருத்து. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) – எல்லையற்ற காலமாக “நான், எனது” என்ற எண்ணங்கள் காரணமாக ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை இழந்து கிடந்த என்னை, எந்த ஒரு காரணமும் இல்லாமல், அறியாமையைப் போக்கும் வழிகள் மூலமாக அவற்றில் உள்ள ஆசைகளை மாற்றி, மங்களாசாஸநத்திற்கு நான் ஆளாகும்படிச் செய்த மிகப்பெரும் உபகாரம் செய்தவன் இந்த ஆசார்யன் என்ற செய்ந்நன்றி உணர்வு காரணமாக, சிஷ்யன் ஒரு நொடிக்கூட பிரிவதற்கும் பொறுமை இன்றி எப்போதும் கூடி இருப்பதனால் உண்டான சேர்த்தி என்பது தானாகவே உண்டாகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 104)

1-10-8 செல்வ நாரண னென்றசொல் கேட்டலும்

மல்கும் கண்பனி நாடுவன் மாயமே

அல்லு நன்பகலும் இடைவீடின்றி

நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே

பொருள் - “ஸ்ரீமந் நாராயணன்” என்ற திருநாமம் கேட்டவுடனேயே எனது கண்களில் நீர் ததும்பி நிற்கிறது. நானும் அவனை “எங்கு உள்ளாய்” என்று தேடியபடி உள்ளேன். இது என்ன வியப்பு! அனைத்திலும் பரிபூர்ணனாயுள்ள அவன் இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் அருள் செய்தபடி, என் மீது மிகுந்த விருப்பம் கொண்டவனாக என்னை எப்போதும் விடாமல் உள்ளான்.

அவதாரிகை - “நாம் இதுக்கு முன்பு நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தோம்; இனித் தவிருமித்தனை” என்று, “அவன் குணங்கள் நடையாடாததோர் இடத்திலே கிடக்கவேணும்” என்று போய், ஒரு குட்டிச்சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக் கொண்டு கிடந்தார்; அங்கே, வழிபோகிறான் ஒருவன், சுமை கனத்து “ஸ்ரீமந்நாராயணன்” என்றான்; அச்சொல்லைக் கேட்டுத் தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிறபடியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் – “நாம் இதுவரை அவனைப் பற்றியே சிந்தித்தபடியும், பேசியபடியும் இருந்தோம். இது நமது தகுதிக்கு ஏற்காது. ஆகவே இதனைத் தவிர்க்கவேண்டும்” என்று எண்ணியவராக, “அவனது குணங்கள் வெளிப்படாத ஏதேனும் ஓர் இடத்திற்குச் சென்றுவிடவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார். இது போன்ற தனிமையான இடத்தில் யாரும் இல்லாதபடி தனியாக அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அந்த வழியாக சென்ற ஒரு வழிப்போக்கன் தனது தலையில் வைத்திருந்த பொருளின் பாரம் தாங்காமல் “ஸ்ரீமந் நாராயணா” என்றான். இந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனேயே தனது கரணங்கள் அனைத்தும் அங்கேயே அன்பு கொண்டதை எண்ணி மிகுந்த ஆச்சர்யம் அடைந்தார்.

வ்யாக்யானம் - (செல்வ நாரணன் என்ற சொல்கேட்டலும்) ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை; அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணவேண்டாவாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு; என்போல என்னில் – விஷஹரண மந்த்ரம்போலே, அச்சொல் செவிப்பட்டவளவிலே, கண்ணானது என்னையொழியவே நீர் மல்கப்புக்கது; நெஞ்சம் அவ்வளவிலே, “எங்குற்றாய்” என்று தேடப்புக்கது. (மாயமே) “அல்லேன்” என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று; “ஆவேன்” என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ! ஈதோர் ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்! அவன் பின்னைச்செய்கிறதென்? என்னில், (அல்லும் இத்யாதி) தம் அபிஸந்தியொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு பகவதநுபவமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல் விழுகிற காலமாகையாலே, “நல்ல அல்லும், நல்ல பகலும்” என்கிறார். திவாராத்ரவிபாகமற எனக்கு ஸ்நேஹித்துப் பரிபூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து என்னைவிட சுகமனாகிறிலன்; அவன் பேர் மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என் கண்ணானது பனிமல்கா நின்றது; நெஞ்சானது தேடாநின்றது; இது ஓர் ஆச்சர்யமிருந்தபடியென் என்கிறார். (இடைவீடின்றி) நான் ஒருகால் தேடிவிடா நின்றேன்; அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியா நின்றான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பி விடுகிறிலன். (நம்பி) – என்னை ஒரு மதிப்பனாக நினைத்து. நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னை விடான்; மாயமே! (நம்பியே) இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது?

ஸம்ஸாரி சேதனைப் பெற்று, பெறாப்பேறு பெற்றனாயிருக்கிற இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது லோகத்தார்?

விளக்கம் – (செல்வ நாரணன் என்ற சொல்கேட்டலும்) - வழிப்போக்கன் ஒருவன் ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்று உரைப்பானோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (6-7-2) – ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல் அவனுடைய பேருந்தார்களுமே பிதற்ற - என்றது காண்க. அந்த வழிப்போக்கன் அந்தத் திருநாமத்தின் பொருளை உணர்ந்து உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை, அவனுடைய உச்சரிப்பு மட்டுமே இவருக்கு மயக்கம் ஏற்படுத்தியது. விஷத்தை நீக்கவல்ல மந்திரம் ஒன்றினை பொருள் உணராமல் காதுகளில் கேட்டால் மட்டுமே போதுமானது, அந்த மந்திரம் விஷத்தை நீக்கிவிடும் என்பது போன்று இவருக்கு உள்ளது. அந்தச் சொல்லைக் கேட்டவுடனேயே இவருடைய கண்கள் நீர் கொண்டன, நெஞ்சமும் திருநெடுந்தாண்டகம் (9) – எங்குற்றாய் - என்று தேடத்தொடங்கியது. (மாயமே) – “நான் அவனிடம் போவதற்குத் தகுதி கொண்டவன் அல்லேன்” என்று உரைப்பதற்கு நான் தேவையாக இருந்தேன்; ஆனால் “நான் அவனுக்கு ஏற்புடையேன் ஆவேன்” என்று உரைப்பதற்கு நான் அவசியம் இல்லாமல் போனேனே – இது என்ன வியப்பு? அவன் மேலும் என்ன செய்தார் என்று கூறுகிறார். (அல்லும்) – தனது கரணங்களுக்கு பகவத் அநுபவம் என்பதே ஏற்றதாக உள்ளதால் அவனை அண்டி நிற்பதே சிறப்புடையது என்பதால் “நல்ல அல்லும், நல்ல பகலும்” என்றார். இரவுபகல் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் என்னிடம் அன்பு கொண்டு, அனைத்திலும் பூர்ணமாக உள்ள அவன் நான் அவனிடம் இல்லாததைக் குறையாக எண்ணி என்னைத் தன்னுடையவன் என்று எடுத்துக்கொண்டு, என்னை விட்டு அகல மனம் இல்லாதவனாக உள்ளான். அவனது பெயரைக் கேட்ட உடனேயே எனது கண்களில் நீர் நிறைந்தும், நெஞ்சம் அவனைத் தேடிய படியும் உள்ளதே – இது என்ன ஆச்சர்யம் என்கிறார். (இடைவீடின்றி) – நான் அவனைச் சிலகாலம் மட்டும் தேடி, பின்னர் விட்டேன்; ஆனால் அவனோ என்னை இடைவிடாமல் தேடி, என்னிடம் அன்பு கொண்டபடி உள்ளான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) – எதிலும் முழுமை பெற்றிராத என்னை, முழுமையானவன் என்று எண்ணி, என்னை விடாமல் உள்ளான். (நம்பி) – என்னை ஞானம் கொண்டவன் என்று எண்ணி, “நம்பி அல்லும் நன்பகலும்

இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னைவிடான்” என்று வரிசைப்படுத்தி பொருள் உரைத்தார். இது என்ன மாயம்! (நம்பியே) – இவனைப் பரிபூர்ணன் என்று எப்படி உரைத்தனர்? ஸம்ஸாரி சேதனன் ஒருவன் கிட்டினாலும் அவனைப் பெற இயலாத பேறு பெற்றதாக எண்ணும் இவனை எவ்விதம் இது போன்று உரைத்தனர்?

1-10-9 நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற அச்

செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை

உம்பர் வானவர் ஆதியஞ்சோதியை

எம்பிரானை என் சொல்லி மறப்பனோ

பொருள் – அழகான திருக்குறுங்குடியில் நின்றதால் அனைத்துவிதத்திலும் பரிபூர்ணமாக நிற்பவனை, பரமபதத்தில் உள்ள நிலைக்கு ஒப்பிட்டு உரைக்கலாம்படி சிவந்த பொன் போன்று ப்ரகாசிக்கும் திருமேணி உள்ளவனை, உயர்ந்த நித்யஸூரிகளின் இருப்புக்குக் காரணமாக உள்ளவனை, அவர்கள் எப்போதும் தரிசிக்கின்ற பரஞ்சோதியை, என்னை அடிமையாக்கியவனை நான் என்ன காரணம் கூறி மறப்பேன்?

அவதாரிகை - நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்த படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி உண்டு உடுத்துத் திரியமாட்டீரோ? என்ன; நான் எத்தைச் சொல்லி அவனை மறப்பது என்கிறார்.

விளக்கம் – ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் இப்படியாக ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து எப்போதும் எண்ணி, வருத்தம் கொண்டு, அவனை அடையவேண்டும் என்று புலம்பாமல், அவனை மறந்து, ஸம்ஸாரிகளுடன் சேர்ந்து உணவு உட்கொண்டு வஸ்த்ரங்கள் தரித்துத் திரியமாட்டீர்களோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நான் எதனைக் கூறி அவனை மறப்பேன்?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பியை) கல்யாணகுண பரிபூர்ணனை. பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமேயிறே உள்ளது; இங்கேயிறே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி. (தென்குறுங்குடி நின்ற) கலங்காப்பெருநகரத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன்,

அத்தைவிட்டு என்னைப் பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாக நின்றவன். (நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற) குணத்திலே குறையுண்டாதல், தூரஸ்தன் என்னுதல் செய்து, நான் மறக்கவேணுமே. (அச்செம்பொனே திகழுந் திருமுர்த்தியை) வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? (அச்செம்பொன்) உபமாநரஹிதமாய். ஒட்டற்ற செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை.

விளக்கம் - (நம்பியை) - திருக்கல்யாண குணங்கள் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனை; பரமபதத்தில் இவன் உள்ளபோது இவனுக்கு உள்ள குணங்களுக்கு வெறும் இருப்பு மட்டுமே உள்ளது, ஆனால் இங்கு திருக்குறுங்குடியில் இவன் நிற்கும்போதுதான் அவை பூர்ணமாக வெளிப்படுகின்றன. (தென்குறுங்குடி நின்ற) - மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) - கலங்காப் பெருநகரம் - என்று கூறியபடி உள்ள பரமபதத்தைத் தனது சபையாகக் கொண்டவன்; அதனை விட்டு என்னைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் திருக்குறுங்குடியில் காலத்தை எதிர்நோக்கியபடி நிற்பவனாக, அசையாத பொருள் போன்று நின்றான். (நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற) - அவன் குணத்திலே குறைகள் உண்டு, எனக்கு மிகவும் அப்பால் உள்ளான் என்பது போன்று குறைகள் கூறி நான் மறக்க முயன்றாலும் முயலாதபடி உள்ளவன். (அச்செம்பொனே திகழுந் திருமுர்த்தியை) - சரி, வடிவழகில் குறை இருந்தால் மறந்து விடலாம் என்றால் அதுவும் இல்லாதபடி உள்ளான். (அச்செம்பொன்) - உபமானம் ஏதும் இல்லாதபடி, உருக்கிய பொன் போன்று, எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்டு, வாக்காலும் மனதாலும் அளவிட இயலாதபடியான திவ்யமங்கள விக்ரஹம் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (உம்பர் இத்யாதி) அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த நித்யஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. ஆக்கரான இவ்வருகில் வானவரைப்போலேயன்றியே, மேலான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை. (எம்பிரானை) அவர்கள் அநுபவிக்கும்படியை எனக்கு உபகரித்தவனை. (என் சொல்லி மறப்பனோ) அபூர்ணனென்று

மறக்கவோ? அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ? வடிவழகில்லை யென்று மறக்கவோ? மேன்மையில்லை யென்று மறக்கவோ? எனக்கு உபகாரகனன்று என்று மறக்கவோ? எத்தைச் சொல்லி மறப்பன்? என்கிறார்.

விளக்கம் - (உம்பர் இத்யாதி) - அவனுடைய வடிவழகை அநுபவிப்பதற்காக உண்டான நித்யஸூரிகளைக் கூறுகிறார். உண்டாக்கப்பட்ட தேவர்கள் போன்று அல்லாமல், அவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான நித்யஸூரிகளின் இருப்பு என்பதற்கும் தானே காரணம் என்று உள்ளவனாய், அவர்கள் அநுபவிக்கத் தகுந்தபடி உள்ள திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியவனாய். (எம்பிரானை) - அவர்கள் எவ்விதம் அநுபவிக்கிறார்களோ, அதே போன்று நானும் அநுபவிக்கும்படிச் செய்தவன். (என் சொல்லி மறப்பனோ) - அவன் எதிலும் முழுமையானவன் அல்லன் என்று கூறி மறக்கவோ, எனக்கு அருகில் இல்லாதவன் என்று மறந்துபோகவோ, அழகோடு கூடியவன் அல்லன் என்று கூறி மறக்கவோ, மேன்மை இல்லாதவன் என்று மாறக்கவோ, எனக்கு உதவி செய்வதில்லை என்று கூறி மறக்கவோ முடியுமா? எதனைக் கூறி நான் மறப்பேன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 69)

65. கற்றுப்பிணை மலர்க்கண்ணின் குலம் வென்று, ஓரோகருமம்

உற்றுப் பயின்று செவியொடுசாவி உலகமெல்லாம்

முற்றும் விழுங்கியுமிழ்ந்த பிரானார் திருவடிக் கீழ்

உற்றுமுறாது, மிளிர்ந்த கண்ணாயெம்மை யுண்கின்றவே

பொருள் - இளமையான பெண்மானின் மலர்ந்த கண்களின் கூட்டத்தை வென்று, ஒரு செயல் முடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்தச் செயலைச் செய்ய முயன்று, அதனால் அந்தச் செயல் குறித்து காதுகளுடன் ஆலோசனை செய்தபடி தலைவியின் கண்கள் உள்ளன. இப்படியாக அனைத்து லோகங்களையும் முழுவதுமாக ப்ரளய காலத்தில் விழுங்கி, மீண்டும் அவற்றை ஸ்ருஷ்டி செய்து உபகாரம் செய்த ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளின் கீழே இருந்தும், என்னுடன் பொருந்தியும் பொருந்தாமலும் உள்ளதான கண்கள் என்ற பெயர் கொண்ட தலைவியின் இரண்டு வஸ்துக்கள் நம்மை நலிந்தபடி உள்ளன.

அவதாரிகை - தலைமகள் நோக்கிலீடுபட்ட தலைமகன் அக்கண்கள் தனக்கு பாதகமாகிற படியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்.

விளக்கம் - தலைமகளின் நோட்டத்தில் ஈடுபட்டு நின்ற தலைமகன் அவளுடைய கண்கள் தனக்கு ஏற்படுத்துகின்ற பாதகத்தை உரைக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கற்றுப்பிணைமலர்) கன்றானமான். முக்தமான மானினுடைய கண். (மலர்க்கண்) மலர் போலே இருக்கின்ற கண்ணென்னுதல்; விகலிதமான கண்ணென்னுதல். (குலம் வென்று) அஜ்ஜாதியாக வென்று, (ஒரோகரும மித்யாதி) ஒரோகார்யத்திலேயுற்று. அதிலே நெருங்கி; அதைச் செவியோடே யுசாவி ஸர்வ விஷயமாயோரிடத்திலும் பற்றின்றிக்கேயிராமே யொன்றிலெ துணிந்து அதிலே நெருங்கி அதைத் தேசிகரோடே “போதயந்த: பரஸ்பரம்” பண்ணுவாரைப்போலே இவனையே ஸவிசேஷமாகக் கடாஷிப்பது; இவன் பார்த்தவாறே கண்ணை மாறவைப்பதான போதிருந்தபடி. “யானோக்குங்காலை நிலைநோக்கு நோக்காக்கால் தானோக்கி மெல்ல நகும்” என்கிறபடியே. (உலகமெல்லாமித்யாதி) ஸர்வரஷகனானவன் திருவடிகளிலே யிருந்து. அவனெல்லைக்குள்ளே யிருந்தாயிற்று பாதகமாகிறது. (உற்றுமுறாது மிளர்ந்த) மறுபாடுருவும்படி இவனை நோக்குவது. அந்தோக்கிலே பரவசனாய் இவன் பார்த்தவாறே அந்நோக்கை மாற வைப்பதாய்க் கொண்டு மிளிரா நின்றுள்ள. (கண்ணாயெம்மை யுண்கின்றவே) கண்ணென்கிற வ்யபதேசத்தாலே யொரு பாதக பதார்த்தமென்னை நலியா நின்றது.

விளக்கம் - (கற்றுப்பிணைமலர்) - கன்றாக உள்ள மான். திருநாமத்தைச் சொல்லக் கற்றதன் காரணமாக க்ருஷ்ணனின் கண்ணழகில் அகப்பட்டவர்களின் நிலையை உரைக்கிறார். மானின் கண்கள். (மலர்க்கண்) - மலர் போன்ற கண்கள். அதாவது மலர்ந்த கண்கள் என்று கருத்து. (குலம் வென்று) - மானின் கண்களை வென்ற. (ஒரோகரும மித்யாதி) - ஒரு குறிப்பிட்ட கார்யத்தை மட்டும் எண்ணியபடி இருந்து. அந்தக் கார்யம் குறித்துச் செவியுடன் உரையாடி. அனைத்து விஷயங்களில் ஒரே நேரத்தில் இறங்கி, எதனைக் குறித்தும் பற்றுதல் இருக்காமல், ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயம் குறித்து மட்டும் சிந்தித்து, அந்த விஷயம் குறித்து அறிந்தவர்களோடு கீதை (10-9) - போதயந்த: பரஸ்பரம் - என்னைப் பற்றி தங்களுக்குள் உரையாடியபடி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை. அதாவது அவன் கண்கள் இவளை நோக்கியபடி உள்ளன, இவன் அவற்றைக் காணும்போது சட்டென

கண்ணை மாற்றி செவியுடன் உரையாடுவது போன்று உள்ள நிலை. திருக்குறளில் - யானோக்குங்காலை நிலைநோக்கு நோக்காக்கால் தானோக்கி மெல்ல நகும் - நான் பார்க்கும்போது பூமியைப் பார்க்கிறாள், பார்க்காதபோது என்னை நோக்கி மெல்லச் சிரிக்கிறாள் - என்றது காண்க. (உலகமெல்லாமித்யாதி) - அனைத்து உலகிற்கும் ரசஷகனாக உள்ளவனின் திருவடிகளில் இருந்தும். அவனுடைய எல்லைக்குள் இருந்தபடியும் பாதகம் செய்யும் கண்கள். (உற்றுமுறாது மிளர்ந்த) - பதில் வினவும்படி இவனை நோக்கி நிற்கும்; அந்த நோட்டம் கண்டு இவன் மகிழ்ந்து நோக்கினால், தனது நோட்டத்தை வேறு திக்கில் மாற்றிக்கொள்ளும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்